

Stel het je eens voor: je bent 31 en je staat op het punt om te gaan trouwen. Voor de zekerheid ga je toch maar even naar de dokter, want bloed bij de ontlasting is wel vreemd. De dokter stuurt je door. Voordat je het weet sta je niet 'ja' te zeggen tegen je kersverse echtgenoot, maar lig je op de Intensive Care en kan het leven je gestolen worden. Martina Hendrikse vertelt een verhaal om kippenvel van te krijgen.

'En toen gaf ik het bijna op'

Tekst Rietje Krijnen • Fotografie Martine Sprangers

'Achteraf gezien is het misschien allemaal al wel begonnen toen ik trombose kreeg aan zowel mijn linker- als rechterbeen. Daar ben ik een tijdje voor onder behandeling geweest en het vermoeden is dat er een verband bestaat met de kanker die ik later kreeg. Maar goed, dat is koffiedik kijken. We weten dat niet zeker.

Bij één van die trombosebehandelingen hadden ze in het ziekenhuis gezegd dat we goed op moesten letten of er veranderingen zouden optreden. Ik kon buiten bewustzijn raken en dat soort dingen. Die avond zaten we mosselen te eten en ging ik onderuit. Ik kwam bij terwijl het ambulancepersoneel over me heen gebogen stond en mijn borst vol plakkertjes zat. Er was niets aan de hand. Zij gingen weer weg. De plakkertjes zaten nog op mijn borst toen Gerard mij ten huwelijk vroeg. Dat is het ontroerendste moment van mijn leven. Ik heb heel hard gehuild. In juni 2005 stonden de trouwkaarten al op tafel, klaar om verzonden te worden. Ik had een afspraak met de dokter gehad, omdat ik bloed bij mijn ontlasting had gevonden. Hij had gezegd dat ik toch maar beter even voor onderzoek naar het ziekenhuis kon. Ik wilde dat per se voor ons trouwen doen, want je weet maar nooit, toch? Gek genoeg voelde ik me beter dan ooit. Ik had geen last van mijn trombose meer en van die darmen voelde ik helemaal niets.'

'In het ziekenhuis kreeg ik een roesje. Toen ik bij kwam, hoorden Gerard en ik dat het er niet best uitzag. Ik had twee tumoren: eentje was 12 centimeter van mijn endeldarm verwijderd en de ander zat vlakbij mijn dunne darm. Die moesten eruit. We schrokken ons rot, want dat komt je echt rauw op je dak vallen.

En dan de bespreking van wanneer die operatie zou zijn... Ik zou met een weekje wel thuis zijn, was ingecalculeerd. Nooit is vermeld dat ik eventueel een stoma zou krijgen. Wat heet, ik wist helemaal niet wat een stoma was. Terwijl mijn moeder tien jaar eerder ook darmkanker had gehad en ook is geopereerd. Bij haar is evenmin sprake van een stoma geweest. We zijn er trouwens inmiddels achter dat het een erfelijke vorm is. Ik wilde me per se laten testen voor mijn neefjes. Zodat zij weten welk risico zij eventueel lopen.

Maar goed. Ik ben half augustus geopereerd. Mijn hele dikke darm is verwijderd en ik heb een pouch gekregen. Na een paar dagen ging het heel erg slecht. Ik ben onderzocht en er leek niets mis te zijn. Toch ben ik alsnog met spoed geopereerd. Nota bene op mijn oorspronkelijk trouwdag, 27 augustus. Die operatie hielp ook niet echt. Ik bleef klachten houden. Er zat wel degelijk ergens een lekkage. Binnen een aantal dagen lag ik weer op de operatietafel.

Voor de derde keer! Vlak daarvoor had ik te horen gekregen dat het wel eens een stoma zou kunnen worden. Dat is toen ook gebeurd, want die pouch bleef problemen geven.

Daarna heb ik een dag of tien op de Intensive Care (IC) gelegen. Ik zag het totaal niet meer zitten en wilde die stoma niet. Vreselijk dat ding op mijn buik. Ik lag inmiddels al zo'n zes weken in het ziekenhuis, in plaats van één week zoals aanvankelijk was gedacht en ik had het helemaal gehad. Alles liep mis. En vervolgens bleek de stoma ook nog eens af te sterven. Op een ochtend zagen we dat die een beetje zwart werd. Het gevolg: wéér een operatie. Ik kreeg nog een probleem met het slangetje waar ik medicijnen doorheen kreeg. Dat raakte verstopt.'

Moed opgegeven

'Het klinkt behoorlijk chaotisch allemaal en dat was het ook. Elke keer was er wel iets. Het hield maar niet op. Ik had de moed echt compleet opgegeven. Het ging steeds slechter met mij en de artsen en verpleegkundigen waren bang dat ik het niet ging redden. Dat wist ik niet, maar dat hoorde ik veel later.

'De verpleegkundige werd vreselijk boos op mij. Dat was de omslag'

De verpleegkundige die er die avond was, is eens stevig met mij komen praten. En dat is de omslag geweest. Ze werd echt vreselijk boos op mij. Dat ik me niet zo moest aanstellen. Dat er mensen waren die er veel erger aan toe waren. Wat ik me wel niet in mijn hoofd haalde. Dat soort dingen. Het is uiteraard een gok van zo'n verpleegkundige of dat werkt, maar bij mij gaf het de juiste klik.

Vanaf dat moment is het beter gegaan. Die laatste keer zou ik eigenlijk na vier dagen terug naar de afdeling moeten, maar ik trok dat niet. En dus ben ik met toestemming op de IC gebleven. De verpleegkundige die mij zo ontzettende schop onder mijn achterste had gegeven, heb ik niet meer gezien in die tijd. Mijn doel was om hoe dan ook op mijn verjaardag, 10 oktober, thuis te zijn. We hebben alles op alles gezet en dat is toen ook gelukt. Na ruim acht weken ziekenhuis. Ik ging naar huis met een enorme buikwond, die zo'n 15 centimeter openstond. De thuiszorg kwam om te spoelen en de rest van de verzorging deed mijn familie. Vrienden en familie hebben enorm voor mij en Gerard klaar gestaan. Fantastisch is dat. Eigenlijk hoefde ik alleen maar extra hulp te hebben voor de wondverzorging.

Stukje bij beetje ben ik daarna weer opgekrabbeld.

Ik was kilo's afgevallen en moest mijn energie terugkrijgen. Dat is me gelukt. Ik had in het begin enorm veel lekkages, maar door het juiste materiaal is ook dat opgelost. Je zou wel kunnen zeggen dat ik van het moment van thuiskomst langzamerhand beter ben geworden. We paktten de plannen om te trouwen weer op. Dat is uiteindelijk in september 2006 gebeurd. Een prachtige dag was het! Mijn schoonvader is daar nog bij geweest. Niet lang daarna is hij overleden.'

Zelfde kamer

'Nee, rampspoed is ons niet bespaard gebleven, want nog geen jaar nadat ik uit het ziekenhuis was gekomen, werd mijn schoonvader met lymfeklierkanker opgenomen in datzelfde ziekenhuis. Hij lag op dezelfde kamer als ik en ik kwam ook al die verpleegkundigen weer tegen. Heel gek was dat, want zij herkenden mij niet, maar wel mijn man en de familie. De verpleegkundige die mij zo 'onderhanden' had genomen, heb ik toen ook nog gezien en bedankt. Zij heeft ervoor gezorgd dat ik er nog ben. Ik moet daar nog vaak aan terugdenken.

Het gekke is dat ik een heel andere herinnering aan die periode heb dan Gerard. Hij zat met de rest van de familie in de rats als er werd gebeld dat ze dachten dat ik het niet zou halen. Of als ze weer hoorden van een spoedoperatie. Dat heb ik niet meegemaakt. Ik onderging alles.

En hij had natuurlijk zelf ook het nodige te verwerken. Voordat ik hoorde dat ik kanker had, was dus mijn moeder al geopereerd, was het zusje van Gerard overleden aan kanker en had zijn moeder borstkanker gehad. Ongelooflijk dat je dat allemaal over je heen krijgt. Soms is dat nauwelijks te bevatten. Daarna dus ook nog mijn schoonvader. Voor Gerard is het helemaal vreselijk, want zijn vader was zowat zijn beste vriend. En toch redden we het goed met z'n tweetjes.'

Nooit moeilijk

'Gerard heeft nooit moeilijk gedaan over mijn stoma. Hij zorgt beter voor mij dan ik voor mezelf, zeg ik wel eens. Op onze trouwdag zei een vriend van ons dat wij meer getrouwd zijn dan wie dan ook. Juist omdat we zoveel met elkaar hebben doorstaan. Erg mooi gezegd en het klopt ook.

Alles is nog niet verwerkt. We moeten veel dingen een plaats geven. Met mij gaat het prima. Ik werk weer volledig als bedrijfsleidster in een lingeriezaak. Dat is veel. Te veel, want ik ben vaak behoorlijk moe. Maar ik hou van mij werk. Ik krijg geregeld oudere vrouwen die advies willen over een bh na een borstamputatie of zo. Dan zeggen ze tegen me: 'ach meisje, je bent nog zo jong, dit soort ellende heb je allemaal nog niet meegemaakt'. Ik zeg dan maar niets. Dit kan je niemand uitleggen!' •